

**Дело C-719/19****Резюме на преюдициалното запитване съгласно член 98, параграф 1 от  
Процедурния правилник на Съда****Дата на постъпване в Съда:**

30 септември 2019 г.

**Запитваща юрисдикция:**

Raad van State (Нидерландия)

**Дата на акта за преюдициално запитване:**

25 септември 2019 г.

**Жалбоподател:**

FS

**Ответник:**Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid**Предмет на главното производство**

Главното производство е спрямо чужденец, който е гражданин на Съюза и според твърденията му е изпълнил доброволно издадено от Нидерландия решение за експулсиране по член 15 от Директива 2004/38. След напускането на Нидерландия той отново влиза в страната и впоследствие е задържан с мярка за неотклонение по подозрение, че е извършил престъпление. Според чужденеца това е било неправилно, тъй като съгласно член 6 от тази директива той има право на пребиваване в Нидерландия. Първоинстанционният съд обаче отхвърля подадената от него жалба като неоснователна. Чужденецът обжалва това решение пред запитващата юрисдикция.

**Предмет и правно основание на преюдициалното запитване**

Предметът на това искане на основание член 267 ДФЕС е въпросът за продължителността на действието на правните последици на решение за експулсиране по член 15 от Директива 2004/38 след доброволното напускане или извеждането от приемащата държава членка и продължителността на действителното пребиваване на чуждия гражданин извън Нидерландия,

преди да му бъде разрешено да се върне съгласно членове 5 и 6 от тази директива (право на влизане и право на пребиваване за максимален срок от три месеца).

### **Преюдициални въпроси**

Първи въпрос:

Трябва ли член 15, параграф 1 от Директива № 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО (ОВ L 158, 2004 г., стр. 77; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 56) да се тълкува в смисъл, че издадено съгласно тази разпоредба решение за експулсиране на гражданин на Съюза от територията на приемащата държава членка е изпълнено и не поражда повече правни последици, веднага след като гражданинът на Съюза напусне доброволно в определения за това срок територията на приемащата държава членка и това може да бъде доказано?

Втори въпрос:

При утвърдителен отговор на първия въпрос: има ли гражданинът на Съюза при незабавно връщане в приемащата държава членка правото на пребиваване до три месеца по член 6, параграф 1 от Директива 2004/38/ЕО, или приемащата държава членка може да издаде ново решение за експулсиране, за да му попречи да влезе в кратък период от време в приемащата държава членка?

Трети въпрос:

При отрицателен отговор на първия въпрос: трябва ли в този случай гражданинът на Съюза да остане извън приемащата държава членка за определен период от време и колко дълъг е този период?

### **Релевантни разпоредби на правото на Съюза**

Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите-членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО (наричана по-нататък „Директива 2004/38“), член 1, буква а), член 2, параграф 1, член 3, параграф

1, член 5, параграфи 1 и 4, член 6, параграф 1, член 7, параграф 1, букви а), б) и буква в), първо и второ тире, и член 112

Решения на Съда от 12 март 2014 г., O. & B. (C-456/12, EU:C:2014:135) и от 10 септември 2019 г., Chenchooliah (C-94/18, EU:C:2019:693)

## **Релевантни разпоредби на националното право**

Vreemdelingenwet 2000 (Закон за чужденците от 2000 г. (наричан по-нататък „Vw2000“) член 1, параграф 1, член 8, буква д), член 50, параграфи 1 и 3, член 59, параграф 1, буква а), член 61, параграф 1, член 62, параграф 1, член 63, параграф 1, член 72, параграф 3, член 106, параграфи 1 и 2 и член 112

Vreemdelingenbesluit 2000 (Наредба за чужденците от 2000 г.), членове 8.7, 8.8, 8.11, 8.12 и 8.16

## **Кратко представяне на фактите и на главното производство**

- 1 Чужденецът, FS, е регистриран в Нидерландия на 9 ноември 2017 г. По време на престоя си в Нидерландия е бил разследван редовно от полицията за различни престъпления. Освен това с решение от 1 юни 2018 г. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (държавен секретар по въпросите на правосъдието и сигурността, наричан по-нататък „държавният секретар“) установява, че вече не са налице предвидените в член 7 от Директива 2004/38 условия за законно пребиваване за повече от три месеца.
- 2 С решение от 25 септември 2018 г. държавният секретар отхвърля подадената по административен ред жалба и определя срок от четири седмици за доброволно напускане като посочва, че при неизпълнение чужденецът ще бъде изведен от страната.
- 3 FS доказва, че при всички случаи е напуснал Нидерландия преди или на 23 октомври 2018 г., тъй като към тази дата е бил арестуван в Германия по подозрение за извършване на кражба на стоки.
- 4 Посочва също, че на 21 ноември 2018 г. е влязъл в Нидерландия, тъй като е бил призован да се яви пред съда на 23 ноември 2018 г. На 22 ноември 2018 г. е арестуван в Нидерландия по подозрение за извършено престъпление и на 23 ноември 2018 г. държавният секретар постановява задържането му. Съгласно член 59, параграф 1, буква а) от Vw 2000 това задържане е предвидено за чужденци, които пребивават незаконно в Нидерландия и цели експулсирането им в страната им на произход, в случая на FS — Полша.

- 5 Според държавния секретар задържането е необходимо поради опасност FS да се укрие, да избегне или да възпрепятства подготовката за напускане или извеждане от страната.
- 6 FS подава срещу задържането жалба, която на 7 декември 2018 г. Rechtbank Den Haag, zittingplaats Groningen (Районен съд Хага, заседаващ в Грьонинген) отхвърля като неоснователна.
- 7 Rechtbank посочва, че държавният секретар правилно е постановил решението от 23 ноември 2018 г. въз основа на това, че по-рано на FS е връчено решение, въз основа на което е трябвало да напусне Нидерландия и той не го е направил доброволно в определения за това срок. Не се установява FS да е напуснал Нидерландия, което обоснова наличието на посочената в точка 5 по-горе опасност. С решението се отхвърля и искането за обезщетение. FS обжалва това съдебно решение.
- 8 На 18 декември 2018 г. FS подава жалба срещу планираното експулсиране до Полша и иска от Voorzieningenrechter (съдията по обезпечителното производство) към Rechtbank Den Haag (Районен съд Хага) да забрани извеждането от страната. Молбата му е уважена.
- 9 След това решение държавният секретар отменя постановеното на 20 декември 2018 г. задържане на чужденеца. След тази дата FS е задържан още два пъти.

#### **Съществени аргументи на страните в главното производство**

- 10 FS твърди, че Rechtbank погрешно е мотивирал решението си от 7 декември 2018 г., тъй като той е доказал, че е напуснал Нидерландия в определения от държавния секретар срок от четири седмици за доброволно напускане. Поради това е бил задържан незаконно, тъй като съгласно член 6 от Директива 2004/38 отново има право на пребиваване в Нидерландия.
- 11 Според държавния секретар чужденецът действително е доказал, че е напуснал Нидерландия в определения с решението от 25 септември 2018 г. срок. Това обаче не означавало, че със заминаването му за Германия правните последици от това решение, включително задължението му за напускане на страната, са отпаднали. Решението не пораждало повече правни последици едва тогава, когато по смисъла на решение на Съда от 12 март 2014 г., O. & B. (C 456/12, EU:C:2014:135, т. 53 и 56) въз основа на член 7, параграф 1 от Директива 2004/38 FS се е установил в Германия и престоят му в тази държава се характеризира с определена продължителност, тоест престоят му трябва да е над три месеца. Това обаче не било така. Единствено при такова прилагане по аналогия на решение O & B било възможно да се предотвратят злоупотребите. В противен случай чужденецът би могъл само чрез престой от един ден в Германия да отстрани правните последици на

решението от 25 септември 2018 г. и така да се върне и да остане в Нидерландия.

### **Кратко представяне на мотивите на преюдициалното запитване**

- 12 Съгласно установената национална съдебна практика е възможно да се прецени дали към момента на задържането FS е имал право на пребиваване с декларативен характер съгласно правото на Съюза, така че задържането му е било незаконно и има право на обезщетение.
- 13 Решението от 25 септември 2018 г. е решение по смисъла на член 15 от Директива 2004/38 (вж. решение от 10 септември 2019 г., Chencholilah, C-94/18, EU:C:2019:693, т. 70—74) и е прието по съображения, различни от тези, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве. С това решение е наложено задължение за напускане на страната, което при неизпълнение води до експулсиране, ако FS не е напуснал страната след изтичането на определения срок.
- 14 Член 15 от Директива 2004/38 не уточнява дали решението за експулсиране е изпълнено и спира да поражда правни последици веднага след като гражданинът на Съюза напусне доброволно страната или е изведен от нея. Въпросът е дали това решение продължава да поражда правни последици за известен период от време, както твърди държавният секретар.
- 15 Отговорът на този въпрос е от значение, за да се определи кога FS може отново да влезе в приемащата държава след заминаването или извеждането. Има два възможни сценария, а именно единият, при който в резултат от доброволното напускане или извеждането на чужденеца решението е изпълнено и впоследствие престава да поражда правно действие, и другият, според който решението продължава да поражда правни последици и след доброволното напускане или извеждането.
- 16 При първата хипотеза, при която чрез доброволното напускане на FS на приемащата държава членка решението е изпълнено и престава да поражда правно действие, в същия ден, в който е напуснал територията на приемаща държава членка, FS може отново да влезе територията на тази държава членка и да пребивава на нейна територия.
- 17 При тази хипотеза решението за експулсиране по смисъла на член 15 от Директива 2004/38, не се отразява на правото на чужденеца по член 5 от тази директива, да влезе (отново) на територията на тази приемаща държава членка. Тъй като посоченото в член 5 право не може да бъде отделено от правото на пребиваване на територията на държава членка за срок до три месеца, предвидено в член 6, решението за експулсиране, издадено от приемащата държава членка, не засяга и последно посоченото право.

- 18 FS доказва, че на 23 октомври 2018 г., т.е. в определения срок за напускане, пребивава в Германия и следователно съгласно горепосочената хипотеза на тази дата или след нея е имал право да се върне в Нидерландия съгласно член 5 от Директива 2004/38. След завръщането му той отново пребивава законно в съответствие с член 6 от Директива 2004/38, поради което е бил незаконно задържан на 23 ноември 2018 г.
- 19 При втората хипотеза след доброволното напускане на страна или извеждането решението за експулсиране по смисъла на член 15 от Директива 2004/38 ще продължи да поражда правно действие до момента, в който чужденецът пребивава определен период от време на територията на собствената си държава членка или на държава членка, различна от приемащата държава членка, издала това решение. При прилагане на решение O. & B. (C-456/12, EU:C:2014:135) по аналогия за престой за определен период от време при всички случаи се приема престоят от повече от три месеца.
- 20 Следователно решението за експулсиране засяга правата, предвидени в член 5 и 6 от Директива 2004/38. Тези права не могат да бъдат упражнени в приемащата държава членка, издала решението за експулсиране, за срок от най-малко три месеца след доброволното напускане на страната или извеждането.
- 21 При тази хипотеза, при прилагане на решение O. & B. (C-456/12, EU:C:2014:135) по аналогия, FS може отново да влезе в Нидерландия едва след 23 януари 2019 г. и на 23 ноември 2018 г. не е пребивавал законно в страната. В този случай задържането му е законно.
- 22 Според запитващата юрисдикция не е налице ясен отговор на въпроса кога е изпълнено решение за експулсиране по член 15 от Директива 2004/38 и то престава да поражда правни последици. Отговорът не може да бъде изведен нито пряко от самия член 15, нито от системата на настоящата директива.
- 23 От една страна, може да се твърди, че от член 15, параграф 3 от Директива 2004/38 следва, че държава членка не може чрез решение за експулсиране да задължи гражданин на Съюза да пребивава извън територията на тази държава членка за повече от три месеца след заминаването или извеждането му. Ако това не е така, решението за експулсиране всъщност би означавало да се забрани влизането на територията на държавата членка, която е издала решението. Това противоречи на член 15, параграф 3 от Директива 2004/38 (вж. също решение *Chenolia*, C-94/18, EU:C:2019:693, т. 88).
- 24 От друга страна, може да се твърди, че извеждането обикновено има за цел да гарантира, че престоят на изведеното лице извън територията на държавата членка, издала решението за експулсиране, ще продължи известно време. Това условие не е изпълнено, когато на същия ден, в който е напуснал територията на дадена държава членка или е изведен от тази

територия, гражданинът на Съюза може отново да влезе на тази територия на основание член 5 от Директива 2004/38 и да пребивава на нея на основание член 6 от тази директива. Следователно при тези обстоятелства се поставя въпросът за полезността на решението за експулсиране по член 15 от Директива 2004/38.

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ